

Sygn. akt VI Ka 267/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Jana Mieczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2021 r. w Elblągu sprawy

J. K. s. R. i K. ur. (...) w I.

oskarżonego o czyn z art. 209 § 1a kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 26 lutego 2021 r. sygn. akt II K 372/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 60 zł opłaty,

III. zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. I. 1.200 zł tytułem zwrotu oskarżycielce posiłkowej wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

VI Ka 267/21

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 267/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Iławie z 26 lutego 2021r. w spr. II K 372/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. K.	Uprzednia karalność oskarżonego, w tym za czyny z art. 209 kk, Czyn przypisany oskarżonemu	Informacja z KRK	k.118-120
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	dokument został wydany przez organ do tego uprawniony, nie był kwestionowany przez strony, stąd zasługuje na wiarygodność

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	rażącej niewspółmierności kary i środka karnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut rażąco niewspółmiernej kary i środka karnego nie podlegał uwzględnieniu.</p> <p>Sąd wymierzył bowiem, mimo uprzedniej karalności oskarżonego, karę pozbawienia wolności z dolnej sankcji przepisu art. 209§1kk, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, stąd taki wymiar i postać tej kary przeczy jej rażącej surowości. Należy zaś zwrócić uwagę, że co prawda sankcja art. 209§1kk przewiduje alternatywnie wymierzenie albo kary grzywny albo ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności</p>		

do roku, ale uprzednia karalność oskarżonego za tożsame przestępstwa niealimentacji, to wskazuje na niemożność orzeczenia kar wolnościowych z wniosku zawartego w apelacji. Oskarżony jest bowiem sprawcą niepoprawnym i wcześniej orzekane za przestępstwa z art. 209 kk kary ograniczenia wolności nie odniosły skutku wychowawczego i prewencyjnego, nie wdrożyły go do płacenia alimentów na rzecz uprawnionego syna. Skarżący nie ma racji pisząc, iż oskarżony płaci alimenty i na córkę i na syna i stara się nie priorytetyzować dzieci w tym zakresie, gdyż materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że oskarżony w ustalonych w zaskarżonym wyroku okresach nie płacił alimentów na syna F. K.. Nota bene skoro skarżący nie kwestionował wyroku w zakresie ustaleń, a tylko co do kary, to wyrok przypisujący oskarżonemu winę w popełnieniu czynów z art. 209§1kk dot. pokrzywdzonego F. K. jest już prawomocny. Natomiast to czy obecnie oskarżony płaci alimenty na syna nie zostało wykazane żadnymi dokumentami i opiera się tylko na twierdzeniach oskarżonego, który w wyjaśnieniach podał, że nie płaci pełnych alimentów w zasądzonych wysokościach tylko po 250-300zł miesięcznie, natomiast okoliczności tej nie potwierdziła matka F. K., która zaznaczyła, że oskarżony generalnie nie interesuje się synem, nie utrzymywał z nim kontaktu, a alimenty zaczyna płacić tylko wtedy , gdy „zaczyna mu się palić grunt”. Stąd w takich okolicznościach sprawy jako trafny należy ocenić wybór przez sąd I instancji i orzeczenie z katalogu sankcji z art. 209§1kk – kary pozbawienia wolności.

Nadto z uwagi na orzeczenie tej kary w niskim wymiarze 3 miesięcy i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to kara taka nie zakłóci możliwości zarobkowania przez oskarżonego, co pozwoli mu na bieżące łożenie na utrzymanie dzieci, w tym na wykonanie obowiązku z pkt. III wyroku dot. bieżącego łożenia alimentów na rzecz syna F.. W przypadku wymierzenia postulowanej kary ograniczenia wolności, to oskarżony musiałby część czasu poświęcać na wykonanie tej kary, co ograniczyłoby jego możliwości zarobkowe, co mogłoby przełożyć się na ograniczenie płacenia alimentów. Również w sytuacji, gdy oskarżony skarży się na niemożność płacenia pełnych kwot zasądzonych alimentów to i kara grzywny byłaby nieuzasadniona, bo kosztem jej zapłacenia, to oskarżony mógłby jeszcze bardziej ograniczyć raty alimentacyjne.

Nie można też zgodzić z obrońcą by okres niealimentacji w niniejszej sprawie nie był stosunkowo długi, bo przecież nie trwał 3 miesięcy wskazanych w art. 209 kk, tylko łącznie przez rok i 5 miesięcy.

Dlatego w okolicznościach tej sprawy nie zachodziły powody do uznania, że niska kara 3 miesięcy pozbawienia wolności i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby nie znajduje uzasadnienia w ustalonych okolicznościach sprawy. Ponadto kolejne orzeczenie wobec oskarżonego kary wolnościowej, w sytuacji gdy poprzednio orzekane za przestępstwa niealimentacji kary ograniczenia wolności nie wdrożyły J. K. do bieżącego łożenia na utrzymanie dziecka, to nie ma szans na spełnienie właściwie celu prewencji ogólnej, gdyż orzeczenie

kary wnioskowanej przez obrońcę mogłoby zostać potraktowane jako zbytne pobłażanie sprawcom, którzy po raz kolejny, uporczywie popełniają takie same przestępstwa. A wynikająca z tego karygodność i obiektywna aspołeczność czynu sprawcy (który występuje przeciwko wartościom akceptowanym przez daną zbiorowość tj. dbanie o zaspokojenie potrzeb życiowych dziecka przez oboje rodziców, godząc w te wartości, stając się czynem szczególnie społecznie szkodliwym) oznacza, że czyn taki jak popełniony po raz kolejny przez oskarżonego charakteryzuje się szczególnym stopniem naganności i zasługuje na moralne potępienie i odpowiednią odpłatę karną, a taką nie może być postulowana kara grzywny czy ograniczenia wolności.

Dlatego nie można było zgodzić się z obrońcą, że kara wymierzona to kara rażąco surowa, w stopniu, który nie da się zaakceptować. Skoro zaś celem postępowania karnego jest taka odpłata karna, która ma pomóc w zwalczaniu przestępstw, zapobiec im oraz umocnić i innych i samego oskarżonego w poszanowaniu prawa i zasad współżycia społecznego, to kara wymierzona przez sąd I instancji, przy orzeczeniu dozoru kuratora i zobowiązaniu oskarżonego do bieżącej alimentacji syna F., ma szansę cele takie zapewnić. Dlatego kara w takiej postaci i wymiarze jak to uczynił sąd I instancji jest jak najbardziej sprawiedliwa i uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, jak i dotychczasową karalność oskarżonego.

Należy jednocześnie zauważyć, że sąd I instancji nie orzekł w zaskarżonym wyroku żadnego

<p>środka karnego, tylko dozór kuratora i obowiązek w okresie próby, co stanowi środki związane z poddaniem sprawcy próbie, inne niż środki karne.</p> <p>Ponadto skoro nie doszło do wydania wyroku w trybie art. 387kpk, to nie można zasadnie odwoływać się do wniosku dot. dobrowolnego poddania się karze, nawet jeżeli po przeprowadzeniu przewodu sądowego doszło do zmiany kwalifikacji czynu z art. 209§1akk na art. 209§1kk.</p>	
Wniosek	
o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej tj. grzywny lub ograniczenia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których zarzut z apelacji okazał się niezasadny	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok w zaskarżonym zakresie co do kary	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu z apelacji	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II i III	apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk w zw. z art. 616 kpk do obciążenia oskarżonego kosztami procesu: kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą oraz udokumentowanymi wydatkami w wys. 1.200zł, które poniosła oskarżycielka posiłkowa na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, który to pełnomocnik sporządził odpowiedź na apelację obrońcy oskarżonego

7. PODPIS